

stationærtidspunktet afløses af erstatning for tab af erhvervsevne, hvis der er lidt et varigt erhvervsevnetab, men det har vist sig, at der i praksis kan opstå »huller« i dækningen, hvor skadelidte kan lide et betydeligt indtægtstab, som ikke erstattes på grund af reglen om, at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste kun ydes frem til stationærtidspunktet.

Det drejer sig bl.a. om tilfælde, hvor skadelidte afslutter en vellykket revalidering eller omskoling efter stationærtidspunktet. Ofte vil den skadelidte have et indtægtstab under revalideringen, indtil skadelidte bliver ansat i et andet job. Da indtægtstab efter stationærtidspunktet ikke kan erstattes som tabt arbejdsfortjeneste, hvis skaden har medført en varig nedsættelse af erhvervsevnen, og da indtægtstabet efter praksis heller ikke erstattes som »andet tab« efter § 1, stk. 1, kan dette indtægtstab ikke kræves dækket. Har den skadelidte efter revalideringen et erhvervsevnetab på under 15 procent, kan der endda slet ikke kræves nogen erstatning for erhvervsevnetab, jf. lovens § 5, stk. 3.

Som eksempel kan nævnes, at en håndværker ved en ulykke mister »arbejdsarmen«. Her vil helbredstilstanden ofte være stationær umiddelbart efter skaden, og der kan derfor ikke ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under revalidering. Tilsvarende problemer opstår ved de såkaldte piskesmældskader, hvor helbredstilstanden ligeledes ofte er stationær meget tidligt.

Arbejdsgruppen foreslår på den anførte baggrund, at stationærbegrebet helt udgår som afgrænsning af, hvor længe der kan ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. § 2 foreslås ændret således, at der ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, indtil det er muligt midlertidigt eller varigt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne. Det foreslås i sammenhæng hermed at ændre lovens § 5, således at endelig fastlæggelse af erhvervsevnetabet må afvente eventuel revalidering og omskoling. Som en følge heraf foreslår arbejdsgruppen tillige at ændre lovens § 10 således, at sagens parter i særlige tilfælde skal kunne anmode Arbejdsskadestyrelsen om midlertidige udtalelser om fastsættelsen af erhvervsevnetabet, hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret. Styrelsen afgiver i dag tilsvarende udtalelser efter arbejdsskadesikringsloven. Det sidstnævnte forslag indebærer, at der kan fastsættes en foreløbig erhvervsevnetaberstatning, når der foreligger en midlertidig udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

Arbejdsgruppen foreslår, at Arbejdsskadestyrelsens udtalelser om mængde og erhvervsevnetabsprocent skal afgives så vidt muligt inden 1 år og senest 2 år efter, at styrelsen er blevet anmodet om udtalelsen. Det

svarer til reglerne i arbejdsskadesikringsloven, hvor efter styrelsens afgørelse skal foreligge så vidt muligt inden 1 år og senest 2 år efter, at arbejdsskaden er blevet anmeldt.

En foreløbig erhvervsevnetaberstatning skal anses for at være en á conto-udbetaling af den endelige erstatning og ikke en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller andet midlertidigt tab.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at retten til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ikke skal ophøre, hvis Arbejdsskadestyrelsens midlertidige udtalelse fastsætter erhvervsevnetabsprocenten til under 15, således at der ikke udløses en erhvervsevnetaberstatning. I givet fald ville der fortsat kunne opstå et »hul« mellem erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste og en senere erhvervsevnetaberstatning.

Arbejdsgruppen anfører, at det vil kunne forekomme, at der på grundlag af en midlertidig udtalelse ydes en foreløbig erhvervsevnetaberstatning, selv om det senere viser sig, at der rent faktisk ikke lides et varigt erhvervsevnetab, som kan danne grundlag for erhvervsevnetaberstatning. Arbejdsgruppen foreslår, at sådanne beløb ikke skal kunne kræves tilbagebetalt, men peger på, at oplysninger om Arbejdsskadestyrelsens sagsbehandlingstider viser, at langt de fleste sager om erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringsloven er endeligt afgjort inden for 2 år. Problemet vil på den baggrund formentlig kun blive aktuelt i ganske få sager. I praksis vil der således normalt blive ydet erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, indtil det er muligt varigt at skønne over skadelidtes erhvervsevne.

Der henvises til betænkningen side 51 ff.

Justitsministeriet er enig i arbejdsgruppens overvejelser og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, 4, 7 og 14 (ændring af lovens §§ 2, 5, 10 og 16). Det kan tilføjes, at Arbejdsskadestyrelsen efter forslaget kun bør fastsætte en midlertidig erhvervsevnetabsprocent, hvis der er en begrundet formodning om, at skadelidte rent faktisk vil lide et varigt erhvervsevnetab.

Lovforslaget indebærer, at det vil blive den praktiske hovedregel, at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste normalt højst udbetales i ca. 2 år (afhængigt af, hvor lang tid der går, før Arbejdsskadestyrelsen anmodes om en udtalelse), hvorefter der – hvis der må antages at være lidt et varigt erhvervsevnetab – ydes en foreløbig eller varig erhvervsevnetaberstatning.

I arbejdsskadesager træffer Arbejdsskadestyrelsen en egentlig afgørelse i sagen, og forvaltningslovens regler om bl.a. aktindsigt og begrundelsespligt gælder derfor i disse sager, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1. Arbejdsskadestyrelsens udtalelser efter erstatnings-